

MÁLIK ROLAND

Harc Ecuadorral

*Melyben igencsak panaszojja,
hogy kedvese egy évre Quito városába költözött*

Ecuador, Ecuador,
dolgozol, dolgozol
rajtam.

Ecuador, Ecuador,
dolgozom, dolgozom
magamon.

Nem ismersz, Ecuador,
nem ismerlek, Ecuador,
s belémjössz, Ecuador,
s belédmegyek, Ecuador,
én.

Harcban állunk,
s én még majszoltam sárga banánjaid!
Ma minden betűd elpártol,
elpártol, hát vádollok én is.

De tényleg, ki az ördög alapította téged,
hogy eljössz Krisztus után kétezerhétben,
kicsavarod a szívem, s szalmát raksz helyében?
Már csupa törek, öreg!
Lépten-nyomon dolgaidba botlom;
hallom spanyoljaid az utcán, a rádióban,
a tele- és egyéb vízióban,
álmom vizébe folyik
a kecsua indiánok éneke,
gringónak hívnak lökdöső meszticek,
s véremre pályáznak
galapagosi szörnyeid.

Ha erősödöm, csak erősebb leszel,
ha nagyobb leszek, fölém nősz,
ha elhúzóok, egyenlítesz, Ecuador.
Mit egyenlítesz?

Háromezer méter
magas hegyeidre csalsz, hogy mint egy
pánikrohamban kapjak csak levegőt,
a mélybe nyomsz –
ismerem Óceán-Középi Hátságod,
mint a tenyerem,

úgy járok,
mintha néma vízalatt,
veled nem alszom el,
veled nem ébredek,
csak a Pichincha mondja, hogy kacsintsál,
gyere föl rám, szemléld fentről az életed!
– Ez szép, de mi van odalenn?
– Ó Quito.
– Quito?
– Az átalakító.

S egy szép napon arra ébredek
egy kétségbe vonható utazás után,
hogy Quitot nézem,
és szemembe mondja kedvesem,
mi van, ha nem szeret? –
akkor fogd a kezem,
lássuk, milyen a te híres tengered?,
Egy féltékeny hullám megkapott,
felkapott, s a partig elköpött,
radíroztam fejjel egy hosszú métered.

Egy évre elvitted,
hogy csapna be Venezuela,
s intene be neked Chavez,
rohanna le a sötét Kolumbia,
hogy magadtól kérdezd, mi ez?
Ahogy nekem kell ekképp
a vánszorgó napok hidegében.

Egy évre elvitted,
elmosod személye szépét,
elnyomod a hangját,
megvonod illatát,
ízét a számban,
cserzed a bőrét idegenné,
magadévá teszed,
úr vagy, Ecuador!,
hát van neked szíved?

Úr vagy, s vesztettél már régen.
Mert van szíved,
s a szívedben egy város,
és a városban van egy szív,
ami megtart engem
a részeg magasban,
és a szecska mélyben.

Pogány szerelem

Zsuzsánának

Hetvenhatos vagyok,
Hetvenhatos évjárat.
Ezzel az útravalóval
Vánszorogtam el kétezerhétig.
Nyár volt, felolvastam, nemboldog voltam,
Épp eltűnőben az életből vagy egy kocsmába
– már nem emlékszem –, mikor a sötétben
Nekimentem egy fogaskeréknek. Nagyon fájt.
Arrébb tűzkör, tánc. Ő is tánc.

Szemei dél-amerikai lagúnákat idéztek bennem,
Előre, hogy összeillant mit sem sejtő tekintetünk,
Az övé lagúna-, az enyém trógerkék, egy fiú és egy lány,
Egy istentelen és egy pogány, egy tévelygő és egy kereső,
Harmincegy év és huszonhat esztendő, egy álmodó s egy
Tiszta álom, egy crybaby és egy babyblue, egy alvajáró és egy éber,
Egy futók közt megálló, egy figyelmes utazó – s míg a kihunyó tűz
Parázsánál beszélgettünk, ótestamentumi életemben észrevétlenül megjelent
az Újszövetség.

Mindez próza.
Szerelmem ő, barátom, húgom.
Mosolyában több a költészet,
Mint minden versemben,
A hangja ajándék,
Két válla napkelte és holdlemete,
A tarkója bizalom-szirt,
Tekintete partról nyári tenger,
A feneke kamaszkorom álma,

Melle szép dombokon vadmeggy,
Lelkes lélek, két mondattal kétvállra szegez
Savanyú filoszokat,
A lénye vidám szeretet – Hisz.
Nem a kaporszakállúban,
A rigorózus öregben,
A tilalomfa-állítóban, hanem valami
Áramló, aranyszínű jóságban – mégis
Az ördögöt hamarabb megkeresztelik,
Mint ezt a lányt, világi csaj,
Amazon és vamp,
Táskategezéből laptopot kap elő,
Wifis helyen kávézik, csetel, tán épp velem –
Ujjai boszorkányos gyorsasággal játszanak
A szívem billentyűin.

Weboldalként nyitott meg előttem
Egy másik világot, amiben itt egyedül
Élni érdemes. Természetes légzéssel hozott vissza.

A szerelem égboltján, mint erős szivárvány,
Tündököl egy új szövetség.

Vér

Nem tudom, mi van.
Már nem ugrik be,
mit műveltem eddig.

Az Isten háta mögül érkezem,
hosszú álomból
a beteg metrószelemben.

Csendes vagyok,
hűvös és egyszerű.
Hajamat a halálig felnyírtam.

Valahogy ősz lett –
fakul a nyári barnaság,
az irdatlan égboltot
irgalmatlan házak
szelik darabokra,

és arcomon újra felüti fejét
a századeleji sápadtság.

Megmosolyogtató,
hogy csekélységem számára is
alig észrevehetően,
teszem magam,
játszom az örvénynek,
ami elsodorva régi életem,
egy ideje megállt:
veszedelemben nem forgat,
örülettel nem fenyeget,
csak morajlik körülöttem,
mint egy templomi ének.

Minden örvény közepében
ott a csönd, a béke,
most ideértem,
idegen városba,
egy valószínű múltból
egy lehetetlen jelenbe,
és nemkülönben vicces tudni,
ez is elmúlik majd,
mint elmúlt annyi minden.

•

Tök nyolc, hol vagyok:
Miskolcon, Budapesten,
Erdőbényén vagy Ecuadorban,
mert virít a metszés az életemben,
hogy csavargó lettem,
s akár be is csavarodhatnék,
ha nem érezném,
nem látnám
napnál világosabban
azt a néptelen partot,
ahová hosszú ténfergés után
megérkezem,
ahol ott leszek egyszer,
amikor odaérek.

Hazatérés

Kitagadó édesapámnak

Egy tücsök, figyelj:
kezdheted a zenét!

Átvágok a szürkülő fűvön,
a végén elfordulva állsz,
gonosztól elvert, megöregedett,
bolond apám.

Vársz egy régi udvaron,
amit mindenki elhagyott.

